

ΕΥΓΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CLAUDE MARSEY

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ...

Ένω ή 'Εριέττα και ό Ζάν
'Αντρέλ προγεμνάζαν ήσυχά
στή σιάτ τών δέντρων, άνάμεσα
στ' άγαπημένα τους ζώα, τά σκυλιά τους, τίς
γάτες τους και τίς κόττες τους, πού τριγυ-
νοσαν έδώ κι' εκεί έλευθερά, έξαφνά ό άγρο-
τικός ταχυδρόμος τούς έφερε ένα τηλεγρά-
μμα.

Όταν ή ή κανείς τό καλοκαίρι στην έξοχή, σέ μία
έξοχη μάλλινα έργαστή, μακριά από όλους τούς αν-
γενείς και τούς φίλους του, ένα τηλεγράμμα προκα-
λεί πάντα άνησυχία.

Ό Ζάν τό άκούε γρήγορα και έλε :
— Άλλοίμονό μας ! Πάει ή όραία μας ήσυχία. Ό
Μπερνάρ μάς προαναγγέλει τόν έρχομό του γι' αύριο.
— Πόσο Μπερνάρ ; τόν ρώτησε ή 'Εριέττα.
— Ό Μπερνάρ 'Αλουέν, άπάντησε ό Ζάν.
— Τί άντιγία !...

Μονομάς ή όρεξίς του Ζάν και τίς 'Εριέττας κό-
πτες. Ό οθάνατός σποσιέτασε, τά δέντρα έξασαν τό
όραίο πράσινο χρώμα τους
και τή δροσική τους σκιά,
τά λουλούδια τό άρωμά τους
και τ' άγαπημένα τους ζώα
ήγναν μονομάς άχαρά κι'
έντολιστα.

Ό Ζάν κι' ή 'Εριέττα
ήσαν ένα ζευγάρι άρεστά
κοινωνό όταν ήσαν στο
Παρίσι, αλλά πάντα έρω-
τευμένο και κατά βάθος ρο-
μαντικό.

Η μεγάλη τους χαρά, ή
έντιμία τους ήταν κά παρα-
νον κάθε καλοκαίρι σέ μία
πραγματική έξοχή, σ' ένα μαζοναίνο χω-
ριό της Νορμανδίας, όταν δέν καταδόχ-
τανε να πάη να παραδοίση κανείς από
τούς γνωστούς τους. Άλλά αυτό άκρωτός
τούς γοήτευε και τούς έξοχούζε.

Έκεί, έπί δύο και τρεις μήνες κάποτε,
ζούσαν μία ζωή ήσυχη και γλυκύη, μακριά
άπ' όλους, μέσα στη φύση κι' έλευθερά να
άγαπούνται όσο ήθελαν.

Όταν τό γεμάσιο ή γνωστοί τους τούς
ρωτούσαν με περιέργεια για την έξοχή
τους, αυτοί τούς άπαντούσαν με κάποια έ-
πιβολή :

— Α, μά είνε μά έρημος ! Ό πού γι-
τονικός σταθμός βρισκεται σέ άπόσταση έξ
χιλιόμετρον από μάς. Και πρέπει να παρη-
γομει πέφοι, γιατί δέν έχουμε άυτοκίνητο,
ούτε ύάτοχη άμάξι έκεί κοντά. Κανένα
πρόσκειο, καμιά έπαυση δέν ύάτοχη στα περιχώρα. Ανο-
μόνο στο βουνό. Οι προμηθευτά περνούν μόνο όταν
έχουν χωρά. Δέν τρώμε παρά μόνο γάλα, αυγά και
ζόχα. Η μόνη μας ενχαρί-
στης είνε ή φύση. Πρωταίως, διαβάουμε, όνειρευόμαστε,
κοιμόμαστε...

— Πού, πού ! Έλεγον οι γνωστοί τους. Δέν θα
έβρισκε ποτέ να σάς
έπισκεφτούμε.

Άλλά αυτό άκρωτός ήθελε και τό ζεύγος
'Αντρέλ, και κάθε κα-
λοκαίρι απολύθιαν την όνειρευμένη τους ήσυχία,
πού δέν τολμούσε κανείς να τούς την παρήξη.

Και τώρα, να πού τολμούσε ό Μπερνάρ να
παραβιάση τό έρώ του
αυτού !

Χωρίς άλλο, είνε ή 'Εριέττα στο Ζάν, θα τοί
έχης πει έσύ κά-
ποτε νύχτη έδώ.

— Ίσως, άπάντησε ό Ζάν, να τοί έγω πει
άπο ιδγένεια. Άλλά
δέν πιστεύω ποτέ ότι αυτός, ό τόσο κομωτός
κάπως, θα άποφάσιζε νύχτη να μείνη στην
έργασία μας, έτσι και για μία μέρα. Ό Μπε-
ρνάρ πού περνά τό καλοκαίρι του στις
πύ άριστοκρατικές λουτρού-
λες και τούς γεμισμένους στα πού κομωτά
νύναρχα ! Αυτός ό πού σίσι άπ'
όλους τούς Παρισίους. Μά είνε τρομερό !...
Θά ήθελ να τόν περι-
ποιήσουμε ό-
πως είνε συ-
νηθισμένος να
τόν περιποι-
είται όλος ό
κόσμος. Θά
έχη την ά-

κάτηρη να τού προσφέρουμε
έλεκτικά φαγητά και να τόν διασεκεδά-
σουμε... Μά πώς είνε δυνατόν ;
— Άκούσε να σου πώ, Ζάν, είνε ή 'Εριέττα.
Δέν θα κάνουμε τί-
ποτε ξεχωριστό γι' αυτόν. Δέν θ'
άλλάξουμε καθόλου τή ζωή μας
για τόν... Κι' έτσι, γρήγορα
θα βαρεθή και θα φύγη...

Την άλλη μέρα ό Ζάν και ή 'Εριέττα,
θέλοντας και μή, πήγαν να
προειπανήσουν τόν ξένο τους
στό σταθμό.

Σέ λίγο, πράγματι, ό Μπερνάρ,
γελαστός, κατέβαινε από τό τραίνο.
'Ηταν κοντός και χονδρός — ώ, πόσο
πύ χονδρός από τόν καιρό
πού είνε να τόν ιδή τό ζεύγος
'Αντρέλ — και κόκκινος, κατακόκκινος.
Έλεγε τό βαρύ παρουσιαστικό
τόν άνθρώπου πού τρώνε πάντα
πολύ. Για να πάη στην έξοχή,
νόμισε ότι έπρεπε να ντύθι μ'
ένα ειδικό κοστούμι μ' ένα
καπέλλο άπροσοδίου σχήματος,
μ' ένα σακάκι άνοχτό στο
λαμό και με πανταλόν από
άσπρη φανέλλα.

Μόλις αντίλλαξαν τά πρώτα
τυπικά λόγια, ό Ζάν είνε :
— Ένας μαρξός περίποιος
τόν έξ χιλιόμετρον δέν θα
σάς κοιούσι, άγαπητέ φίλε ;
— Άπεναντίας, άποκρίθηκε
ό Μπερνάρ.

Στό δρόμο, ό άγαπητός φίλος
ήταν ένθουσιασμένος.
— Τί όραία, έλεγε. "Άχ, αυτό
τά δέντρα ! "Άχ, αυτές ή
άγελάδες ! "Άχ, αυτή ή
μυρωδιά ! Είστε ευτυχ-
έστε, φίλοι μου..."

Η 'Εριέττα κι' ό Ζάν χαμογελοΐσαν
μ' ενόγεια. Άλλά κατά βάθος
συλλογίζονταν :

« Άχ, καμίνε Μπερνάρ ! Δέν
θα έχης πάντα αυτόν τόν
ένθουσιασμό... »

Τό μεσημέρι, κάτω από τά
δέντρα, είναν πάντα, ή γρηά
Νορμανδή πού χρησίμευε
για ύασητά, σερβίρισε αυγά
βραστά, μπιζέλα
πράσινα και τυφί.

Ό Μπερνάρ δέν φάνηκε
καθόλου δυσαστραχημένος.
Και είνε μ' ένθουσιασμό :
— Τί όραία !... Πόσο
είνε ηγεμένο ένα τέτοιο
γεμάσιο... Να τί χορεύεται
για να έξοχουρή κανείς τό
σταθμό του.

Μετά τό γεμάσιο ή 'Εριέττα
είνε :

— Πηγαίνω ν' αναπαύομαι
λίγο. "Όσον άφορμό δέν
άντα μου, αυτός, για λόγους
ήγεινούς, συνήθει να
κάθη έταν περίποιος στα
περίχωρα. Τί θα κάνετε
έσείς, κάπως Μπερνάρ ;
— Έγω ; είνε ό Μπερνάρ.
Μά θα άπολοθηήσω τόν Ζάν.
Με τό να παγαίνω δια-
κόως με τό άυτοκίνητο,
έχω κατανησσει περί-
ρίστω. Θα μού κάνη καλό
άν άδυνατίσω.

Οι δύο άντρες, άφοδ
φιλώθηκαν κάμ-
ποση ώρα, ξεκίνησαν για
να κάνουν τόν περιπόλο
τούς...

Ό Ζάν μάλλινα παρέσυσε
τό φίλο του πούλ πού
μακριά άπ' όσο πήγαινε
όταν ήταν μόνος.

Ό ήλιος του Αύγουστου
έκωνε φλογερός. Ό
ιδρώς έσταξε από τά
μέτωπα του Μπερνάρ
και του Ζάν. Άλλά
προχωρούσαν πάντα.

Γρήγορα πύσω άκρωτός
τήν ώρα του δείπνου, τό
όποιον ήταν τόσο άπλό,
όσο και τό γεμάσιο. Και
στό τέλος ή 'Εριέττα είνε :

— Έξέρτε, κάπως Μπερνάρ,
έδώ περνούμε μία ζωή
καλογεραυή. Πηγαίνουμε
πολύ νωρίς και σηκωνόμαστε
έπίσης νωρίς.
— Άλλά αυτό είνε
θαυμάσιο, φώναξε ό Μπερνάρ,
είνε έξοχο, είνε
θείο !

Την άλλη μέρα, από τήν
αύγη άόμοια, ό Ζάν
ξύπνησε τόν Μπερνάρ.
Αυτή τή φορά έπρόκειτο
να κάνουν ένα μακρινό
περίπολο στο δάσος.

Τό άσπρο πανταλόνι
του Μπερνάρ ξεσηκώθηκε
στ' άγκάθια. Ό δυσ-
στηγής Παρισίους
ιδρώσε, λαγάνισε, αλλά
έξαικολοθηόσε να χαμο-
γελά.

Κι' έτσι κι' ή μέρα
αυτή πέρασε, όπως ή
προηγούμενη.

Τό βράδυ μόνο, στην
κάμαρά τους, ό Ζάν κι' ή
'Εριέττα συνωμω-
λούσαν για τό
σπαταλήμα τους.
— Δέν έφργε
άόμοια, και δέν λέει τίποτα
για την άναχώρησή του,
είνε ό Ζάν, αλλά μού
φαινετα ότι βαρεθήκε
ήδη. Θα μού φανή
πολύ παράδοξο
άν μετά δύο μέρες
τό πούλ, δέν σηκωθεί
να φύγη.

— Άς έ-
ξαικολοθηήσουμε
λουπόν, είνε ή
'Εριέττα, έγγώ
μην να τόν
τρέφω με

Οι δύο άντρες φιλώθηκαν κάμποση ώρα...

